

חיבוקים ונישוקים

מאיר ליפשיץ

קשה. אפשר הרי לרדן בכל עניין ללא גילויי חיבה לתליון. מותר אפילו לתת ביטוי תקשורתי לרוצח מקצועי, אך תוך רתיעה מוחלטת מכל מגע פיזי איתו, ישיר או עקיף. מבחינה חוקית כרוך כי כל מי שנפגש עם אבראמו מהון הטורודיטי הוא בבחינת עבריין פלילי. אלה שגם לוחצים את היד למארגני הפיגועים, הנמשכים עד לרגע זה ממש, הם בבחינת מעוותי השכל ובעלי היד רפקט המנטלי המוכנים להתעלם כריעבד מכל מעשה זוועה בהווה ובעבר. אך מי שעובר את הרמפה ועולה שלב במדרגות הטומאה — זה המסוגל לחבק את ערפאת — כלול ברשימת הבגידה.

שהרי לא מחבקים אדם שנוא. לא מנשקים על הלחי יריב אישי. פעולות קירבה אנושיות שכללו אופייניות למקרים הקשורים בתחור שות חובה ואהדה. על אחר כמה וכמה כש מדובר באיש זר העומד בראש אירגון ששם לו למטרה את הרס המדינה.

ולכן המתחבקים והמתנשקים הם בוגדים. כך משתמע מעצם נכונותם להעניק יחס חם לאדם המייצג את הרוע המושלם — זו הבגידה בה בעקרונות הצדק והמוסר. במקביל הם מייצגים מוכן פשוט יותר של המילה. האקט הפיזי מסמל את אהדת המבצע לאובייקט ה מחזור. אהבת העבר הנרצע לארדנו הפוליטי, אפילו אם מדובר באויב אכזר. קבלת דעתו של המחבל לגבי הפתרון הסופי של הסכסוך המזרח-תיכוני. הערפת עמדת הרוצח בשאלת קיומו של הקורבן. מתן לגיטימציה, לפחות במישור האישי, למי שממשיך ללא הרף לזרוע מוות וחורבן בארץ ובעם.

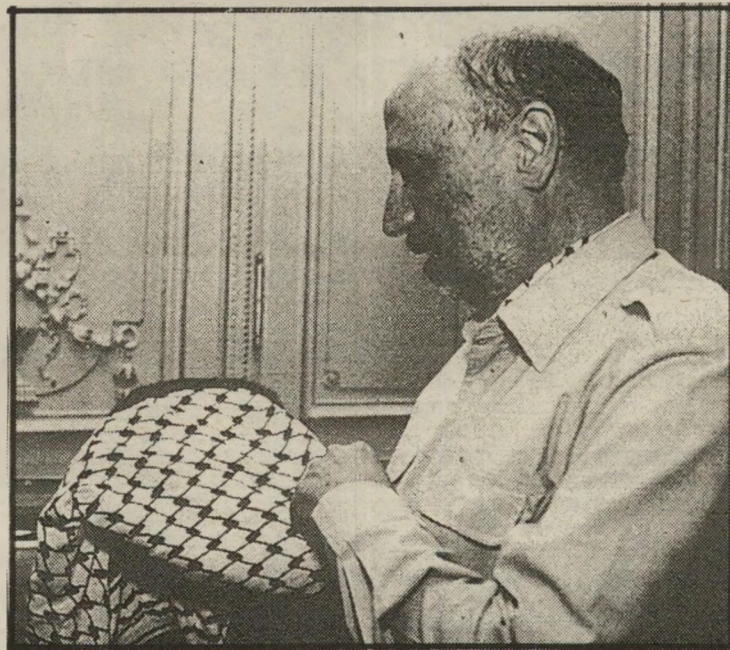
ושאישי לא יספר לנו מעשיות מבית הד מדרש של זקני מפ"ם. אם דמוקרטיה, אז נא לשחק לפי כללי המשחק, יש ממשלה וכנסת נבחרת ובית משפט, ואפילו בג"ץ. רוצים ל דבר שלום עם אש"ף — בבקשה, תשיגו רוב בבחירות חופשיות. גם אז, המכסימום יהיה ישיבה משותפת סביב אותו שולחן. נישוקים וחיבוקים אינם כלולים בתפריט. חיבוקים ונישוקים לערפאת מדיפים ריח כבד של בגידה.

עצמם ואהבת רעיון השיבה הערבי, שביצעו בפועל את עבודת הגיס החמישי. גיין פונדה כבר הספיקה לחזור בתשובה ולהכות על חטא בוגרנותה כלפי ארצה כי מלחמת ויטנאם. כאן עוד לא הסתיימה הי מערכה, וזאת אולי הסיבה לאי-הופעת מקביר ליה הישראלים מול פני האומה כשהם קורר עים את בגדיהם, חוגרים שק, ושמים אפר על ראשיהם לאות צער וחרטה.

כי להתחבק עם ערפאת זה קצת מאד מוגי זם. היום כמו אז, כאמצע המלך המלחמה. גם התירוץ הקבוע לאירוע — כאילו מטפלים בנושא השבויים והנעדרים — מעורר בחילה

להתקפלות ויותר על אינטרסים חיוניים ל טובת הגרועים שבאויבים. והרי תמות המצב ממש דוקרת בעיניים. אמריקה הגדולה פולשת ברגל גסה למדינה קטנה ומתערבת בענייניה הפנימיים. סיכסוך קטן על שליטה בתעלת פנמה, פלוס סגירת חשבון ישן עם סוכן ס.א.י.א. לשעבר, הובילו את וושינגטון לשימוש חפז בכוח הזרוע מול בריחה צבאית ברמות נורייגה. אותם שלר מיאלים יאנקים, מיררו לנו את החיים כאשר נכנסנו ללבנון במטרה לשחרר קצת את צארנו מעניבת חנק הטרור. אליהם הצטרפו אז בחרו כמה טיפוסים, מורעלים בשינאת

צ'פאצה בינה קומראדס? מה אתם לעשות בשביל מדינה פלשתינית השבוע? קצת ליכלכתם על הציונים בעיתונות האמריקאית? התחבקתם קלות עם החבר המזוקן, כבוד היושבי ראש? היהירו מנשקות! נגיף האידס עובר במגע עם פצע פתוח, אפילו אם זו רק שרטת ועירה כתוצאה מגילוח. והרי יאסר יקירכם כלול בקבוצת הסיכון הכי מדביקה בעולם. לא, לא מדובר כאן בעיסוקו הקבוע בנושאי טרור. הפעם דנים ברני נפשות ממש. שלכם למשל. צריך רק לזכור איך מבלה אבר עמאי את שעות הפנאי, ומה המשמעות הנובי עת מכר.

יאסר ערפאת (בלי כאמיה) זירות מונעת הידבקות

או בבקשה, רק בלי נישוקים וגיפופים. תראו מה קרה לאחרון השליטים שקיבל אותו ככבוד מלכים. רק חזר ראש אש"ף מי בוקארשט וכבר עשו צ'אוסקו איזו הפיכה קטנה. מקרה דומה להפתיע אירע לפני כי חורשיים לארון אריד הוניקר ממזרח גרמניה. כל החברים של ערפאת מעבר למסך הברזל נופלים כמו ונונים. אפילו גורבי הגדול מד הקרמלין מסרב כבר לשוחח עם האיש בעל השערות על הפנים. מה נשאר לו בחיים? בקר שי כמה ידידים תימהונים ממוצא ישראלי.

כי העולם באמת לא מתעניין יותר בסחור רה הפלשתינית. נמאס לכולם מכמה ערבים שהורגים בעיקר איש את אחיו ותוך כדי כך מפוצצים מטוסים אורחיים באויר. נשק הנפטי לא עובד בתנאים הנוכחיים של עורף יצרנים. אפילו יתרות המיליארדים בכנקים וזים הצטמצמו למימרים מראגים ואינם משמשים כמנוף פוליטי-כלכלי לחץ על מנהיגים מערביים. זה לא מה שהיה פעם. מול שעדיין ניתן לסמוך על הראש היהודי הרפוק.

אירופה נמקה עצמה משרידי העריצות והי דיכוי, ופה מזילים חוגים מסוימים ריר על כתפי בכירי המחבלים ושלוחיהם כשטח — רעולי הפנים. שם מורידים את הראש לי רודנים וכאן מלטפים את הראש לפסיכופטים רצחניים. כל הגלובוס צועד בטוחות לראת עידן הלאומיות ורק אצלנו מתעצמת הררישה

יש — עוד דבר חיובי מאד בשמאל. כל חיזי, במחזוריות קבועה — הוא תוזר בתשובה מרעיה בשדות זרים, מאי מוזי אדיאולוגיות לא לו, מתשלום שמתחזרות על אברן התמימות, נקווה שהמתחזרות לא תפסח עליו גם כי ענין זה, והוא יעשה את אשר הוא אמון עליו במיטבו — יחזור בתשר בה ויתגייס באותו חירוף נפש ל פקודה תמיד אנחנו" — לטובת העם היושב בציון.

אלולה אדם

הירוק, רק ערפלו המושגים והפכו ערכי מתנחל לאיש שורשי ויהודי מתנחל לכובש. חלומות אלה, העטו אדיאולוגיה על רוצח מסורתי והפכו שוחר-ציון לפאנאט מוכר חמוצים. חלומות על לאומיות צורי פה בתחומי הקו הירוק בלבד, תוך הפגנת תיעוב עצמי, אגב התער טלות מזוכיטטית חושפת מומים לעדשות מצלמות הטלוויזיה הזרות, לא עצרו ולא יעצרו מי שחצי תאוותו בידו. הם רק "יגרו" משי מות ארוכות טווח וכל אמצעי מטורף להשגתן.

אחריכך, אם יש לו זמן, ואם יש לו לחם לאכול, הוא נפנה לעסוק בשאלות מוסר, לא של עצמו — אלא שלנו. שלנו כיהודים בסכסוך הישראלי-ערבי.

אין — שכל ישר להבין ששנאת הזר אינה המצאה מקומית. היא נמסרת כנראה בגנים. על כן, כבושה ככל שהיא בכח אדיאולוגיה כזו או אחרת, היא פורצת בכל אתר בעולם שעה שי משתחררים האיסורים ומכלה זעמה בתמימים תפים. ולנו יש הסטוריה עתיקה ועדכנית של היות זרים כי בריה"מ, בפולין. בפנמה ובקר לומביה...

אין — יכולת לקשור את הקצוות כולם. אנו מטרת הגרון, הסכין והאבן, לא כמרי לאומי, אלא כפונקציה של שינאת זרים ותפישות לאומיות קי צנויות ובלתי מתפשרות. בוואדי ערה זרקו בקבוק אבן לא מתסכול על הנעשה בשומרון, אלא כי הש תחררו הבלמים. בגליל, חלום הקו הירוק, הניפו דגלים ירוקים-שחור ריס-אדומים, לא כזהדות, אלא כשיא של מעשה התנחלות ערכי, איטי אר יסודי ולאומי מכוון. חלוי מות על צדק ומוסר בתחומי הקו

לפקודה תמיד אנחנו

יש — דבר אחר טוב בשמאל, היותו נכון ומגויס תמיד. צריך להפגין — מרי מים כמה טלפונים ויש 15 איש מוכי נים עכשיו. צריך למחות — יש נור ער השומרי-העיר, המוסע באוטובוס לכל יעד וכיוון. צריך עצומה — יש חותמים קבועים לכל ניגוח. צריך רוח — יש באוניברסיטאות שבשי ות קבע. צריך סיקור — יש מצלי ו. "ובמקרה" גם צלם פנוי, קול דרמאטי וזמן הולם ככל מהירות החרשות.

ומה אין? אין — עיניים פקוחות לראות כי האכזריות כה טבח ערבים כעריבים, בלבנון, כי סוריה, בעיראק במצריים ובשכם, עולה על אכזריותם של כל אויביהם החיצוניים גם יחד. אבן, סכין וגרון, היו אבן פינה בתרבותם הפוליטית תמיד! עוד לפני שהכיבוש השחית אותם ולימד אותם לעשות זאת מול מצלמות הטלוויזיה. אין — יכולת הסקת מסקנות ממסכים גרושי ארועים, כיצד כל עם רואג קודם כל לעצמו וללאומיותו, ורק

258

בשבוע שבו הורשע עבראללה אל-חטיב מרמלה ברצח חיים תקתוק ז"ל, במבדח קבלה לארגון הסת"ח, מצאו את מותם 6 ערבים מידי בני עמם.

ספירת "דיעה אחרת" מראה כי בשנתיים ושבעים מאז פרוץ מאורעות האינתיפאדה קטל הטרור 258 איש ואישה, ערבים ויהודים, לפי הפירוט הבא:

- 205 ערבים נורו, נדקרו ונשרפו חיים בידי אחיהם.
- 53 יהודים, חיילים ואזרחים נרצחו בפעולות איבה.